

Kayıp Gölge

Yavuz DEMİRKIRAN

Kayıp Gölge

Yavuz DEMİRKİRAN

Oliver güneşli bir sabaha uyandı. Yataktan fırladı ve kollarını iki yana açtı. Ama duvara baktığında bir şeyler ters gitti. Gölgesi yoktu! Olması gereken yerde sadece boş bir leke vardı. Oliver gözlerini ovuşturup tekrar baktı. Hâlâ gölge yoktu. 'Nereye gittin?' diye fısıldadı.

Oliver sarı tişörtünü, mavi şortu ve kırmızı spor ayakkabılarını giydi. Yeşil sırt çantasını kaptı ve dışarı koştu. Güneş parlaktı ama gölgesi hâlâ kayıptı. Bahçeyi, kaldırım ve hatta büyük meşe ağacının altını aradı. Hiçbir yerde gölge yoktu. Sonra yerdeki tuhaf ayak izlerini fark etti. Düz ve koyuydular, gölge izleri gibiydiler.

Oliver ayak izlerini sokak boyunca ve köşeden takip etti. İzler, daha önce hiç görmediği dar bir ara sokağa çıkıyordu. Sokağın sonunda 'Gölge Tiyatrosu' yazan küçük, tozlu bir kapı vardı. Oliver kapıyı itip içeri girdi. Orası karanlık ve sessizdi ama hafif fısıltılar ve kıkırtılar duyabiliyordu.

Kanatlı, minik, parlayan bir küre Oliver'a doğru uçu. Bu Küçük Fener'di ve Oliver'ın kafasının etrafında dönerken kıkırdıyordu. 'Gölge Tiyatrosu'na hoş geldin!' dedi çınlayan bir sesle. 'Gölgeni mi arıyorsun?' Oliver başını salladı. 'Beni takip et,' dedi Küçük Fener. 'Ama sessiz ol, prova birazdan başlayacak.'

Küçük Fener, Oliver'ı sahnesi olan büyük bir odaya götürdü. Sahnede gölgeler bir oyun provası yapıyorlardı. Dans ediyor, uzanıyor ve komik şekiller yapıyorlardı. Oliver şaşkınlıkla nefesini tuttu. Tam ortada, onun gölgesi vardı! Minik bir altın yıldız iğnesi takmıştı ve diğer gölgelere selam veriyordu. 'Ünlü olacağım!' diye duyurdu gölgesi.

Oliver sahneye koştu. 'Gölge, benim, ben!' diye seslendi. Gölgesi döndü ve esnek kollarını kavuşturdu. 'Eve dönmek istemiyorum,' dedi. 'Burada bir yıldız olabilirim! Herkes beni alkışlıyor.' Oliver üzüldü. 'Ama seni özlüyorum,' dedi. 'Her zaman birlikte eğleniyoruz.' Gölge başını salladı. 'Hayır, ünlü olmak istiyorum.'

Tam o sırada Yönetmen ortaya çıktı. Silindir şapkalı ve kırmızı papyonlu, uzun, mor bir gölgeydi. Bastonunu yere vurdu. 'Yeter bu kadar sohbet!' dedi. 'Bu akşamki gösteri için yeni bir numaraya ihtiyacımız var. Eğer ikiniz birlikte sahne alabilerseniz, ikiniz de tiyatrodada olabilirsiniz.' Oliver ve gölgesi birbirlerine baktılar. 'Birlikte mi?' diye sordular.

Oliver ve gölgesi bütün öğleden sonra çalıştılar. İlk başta birbirlerine çarptılar. Oliver tökezledi ve gölgesi dolaştı. Ama Küçük Fener onları cesaretlendirdi. 'Tekrar deneyin!' diye kıkırdadı. Yavaş yavaş tek bir vücut gibi hareket etmeyi öğrendiler. Oliver kollarını açtı, gölgesi de açtı. Dev bir kuş şekli ve zıplayan bir kurbağa şekli yaptılar.

Yönetmen onları çalışırken izledi. Gülümsemedi ama hilal şeklindeki gözleri parıldadı. 'Fena değil,' dedi. 'Ama daha fazla kahkahaya ihtiyacınız var. Gölgeler gülmeyi sever.' Oliver derin düşündü. Sonra bir fikri oldu. 'Komik bir dans yapalım!' dedi. Gölgesi sırtıttı. Küçük Fener'i o kadar çok güldüren sallak, kıvrak bir dans çalıştılar ki Fener'in ışığı titredi.

O akşam tiyatro her şekil ve boyutta gölgeyle doldu. Gösteriyi izlemeye gelmişlerdi. Oliver'ın kalbi hızlı çarpıyordu. 'Ya batırırsak?' diye fısıldadı. Gölgesi elini sıktı. 'Batırmayız,' dedi. 'Artık bir takımız.' Küçük Fener sahneye uçtu ve parlak bir şekilde parlayarak tüm tiyatroyu aydınlattı.

Müzik başladı ve Oliver ile gölgesi sahneye çıktı. Komik danslarını yaptılar, kıvranıp sallandılar. Seyirciler arasındaki gölgeler kıkırdadı. Sonra uzun hortumlu dev bir fil şekli yaptılar. Seyirci kahkahalarla güldü. Oliver ve gölgesi de güldü. Birlikte çok eğleniyorlardı.

Sonunda gölgeler alkışladı ve tezahürat yaptı. Yönetmen ayağa kalktı. 'Bravo!' dedi. 'Siz ikiniz harika bir takımsınız. Gölgen burada kalıp istediği zaman sahne alabilir, ama sadece isterse.' Oliver'ın gölgesi Oliver'a baktı. 'Sahne almak istiyorum,' dedi. 'Ama seninle eve de dönmek istiyorum. Dostluk, ünlü olmaktan daha eğlenceli.'

Oliver gölgesine sarıldı. 'Gerçekten mi?' diye sordu. Gölgesi başını salladı. 'Evet, paylaşılan neşenin en güzel neşe olduğunu öğrendim.' Yönetmen gülümsedi. 'İstediğiniz zaman geri dönebilirsiniz,' dedi. Küçük Fener onlara sıcak bir ışık verdi. 'Yakında yine gelin!' diye kıkırdadı. Oliver ve gölgesi el sallayıp vedalaştılar ve tiyatrodan çıktılar.

Eve dönerlerken güneş batıyordu. Oliver'ın gölgesi kaldırımda uzun ve ince bir şekilde uzandı. 'Geri döndüğüne sevindim,' dedi Oliver. 'Ben de,' dedi gölgesi. 'Senin gölgen olmayı ne kadar özlediğimi bilmiyordum.' Bir an sessizce yürüdüler. Sonra Oliver, 'Yarın komik dansımızı tekrar yapalım,' dedi. Gölgesi güldü. 'Anlaştık!'

Oliver eve vardığında duvardaki gölgesine baktı. Artık sadece normal bir gölgeydi ama gülümsüyor gibiydi. Oliver da gülümsedi. Gölgesini daha önce hiç gerçekten fark etmediğini anladı. Şimdi ona her zamankinden daha çok değer veriyordu. Her gün birlikte küçük maceralar yaşıyorlardı ve her gece Oliver gölgesine iyi geceler diyordu.

Ve bazen, özel akşamlarda, Oliver ve gölgesi Gölge Tiyatrosu'na geri dönüyorlardı. Yeni gösteriler yapıyor ve gölgeleri güldürüyorlardı. Yönetmen her zaman onlara sahnede bir yer ayırıyordu ve Küçük Fener her zaman yollarını aydınlatıyordu. Oliver tanıdık şeylerin değerli olduğunu öğrendi ve gölgesi dostluğun ve kahkahanın en büyük hazineler olduğunu öğrendi.